

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3CoCsp/48/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119392182
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:6119392182.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Mariany Muránskej a JUDr. Martina Barana v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o. so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, právne zastúpený: Remedium Legal, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: B. E., H.. XX. XX.X XXX, C. N. F. XXX, o zaplatenie 449,38 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa zo dňa 30. 06. 2021, č. k. 6Csp/90/2020 -79 takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Stará Ľubovňa (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:

„I. Súd žalobu zamieta.

II. Žalovanému náhradu trov konania nepriznáva.“

2. Vec právne odôvodnil podľa ust. § 191 ods. 1, § 215 ods. 1, § 219 ods.3, § 297 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, § 3 ods. 1, § 37 ods. 1, § 39, § 40, § 52 ods. 1, 3 a 4, § 53 ods. 9, § 53c, § 54 ods. 1, 2, § 54a, § 100 ods. 1, § 101, § 103, § 107 ods. 1, 2, § § 524 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 7 ods. 1, § 9 ods. 1, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

3. Rozhodnutie odôvodnil zistením, že spoločnosť Home Credit Slovakia, a.s. ako veriteľ uzatvorila dňa 04.01.2014 so žalovanými ako dlžníkom zmluvu o spotrebiteľskom úvere a zmluvu o revolvingovom úvere, na základe ktorej poskytla žalovanému spotrebiteľský účelový úver na kúpu tovaru špecifikovaného ako spáľňa s predajnou cenou 857,00 eur, pričom žalovaný uhradil v hotovosti sumu 328,55 eur. Úver vo výške 528,45 eur sa zaviazal žalovaný vrátiť v 12 mesačných splátkach vo výške po 50,81 eur, súčasťou ktorých bol úrok z úveru s ročnou úrokovou sadzbou vo výške 20,22 % s tým, že veriteľovi bol žalovaný povinný zaplatiť celkom sumu 591,60 eur. Prvá splátka úveru bola splatná dňa 04.02.2014, všetky nasledujúce splátky vždy do 15. dňa v kalendárnom mesiaci. Dátum konečnej splatnosti úveru bol 15.10.2015. Zmluva obsahuje údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (ďalej len „RPMN“) vo výške od 22,4 % a o hodnote priemernej RPMN vo výške 45,94 %. Neoddeliteľnú súčasť zmluvy tvorili Úverové podmienky (ďalej len „ÚP“). Súčasťou textu tejto zmluvy za slovami REVOLVINGOVÝ ÚVER je aj nezvýraznená veta: „Podpisom uzatvárate zmluvu o revolvingovom

úvere a súčasne nás žiadate (pozn. Home Credit Slovakia, a.s.), aby sme Vám v prípade zaslania platobnej karty, zaslali návrh zmluvy o platobných službách, a súhlasíte s tým, že tento návrh môže byť akceptovaný aktiváciou karty.“ V bodoch 77. až 80. zmluvy sú uvedené údaje o RPMN: 43,40 %, o výške kreditného limitu (úverového rámca): 500,- eur, o ročnej úrokovej sadzbe: 26,28 % p. a. a o priemernej RPMN: 25,09 % s tým, že termín mesačnej splátky je vždy k 20. dňu v mesiaci. Tento text je osobitne podpísaný iba žalovaným. Z ÚP spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s., súd zistil, že predstavujú husto písaný dokument s veľkosťou písma do 2 mm. „Úverová zmluva sa stáva platnou a účinnou podpisom posledného z účastníkov zmluvy“ (hlava 2, § 3 ÚP). Žalovaný bol povinný riadne a včas splácať poskytnutý úver v pravidelných mesačných splátkach, ktorých počet, výška a termín splatnosti sú uvedené v úverovej zmluve. V jednotlivých splátkach je zahrnutá príslušná časť úverovej istiny, úroky, poplatok za vedenie úverového účtu a prípadne aj úhrada za poistenie (hlava 5., § 1 úverových podmienok). Žalovaný bol povinný celý čerpaný úver splatiť na požiadanie veriteľa v prípade, že sa oneskoril s platením minimálne dvoch splátok alebo sa oneskoril s platením jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace (hlava 7., § 3 písm. a/ ÚP). Výzvou zo dňa 24.11.2016 spoločnosť Home Credit Slovakia, a.s. vyzvala žalovaného na úhradu celého nesplateného úveru č. XXXXXXXXXXXX poskytnutého na základe úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX v sume 1.812,22 eur do 15 dní od odoslania výzvy. Výzvu odoslala na poštovú prepravu dňa 28.11.2016. Z výpisu čerpania, splátok a úhrad súd zistil, že žalovaný zo zmluvy o revolvingovom úvere čerpal prvýkrát sumu 100 eur dňa 01.02.2014 výberom z bankomatu, naposledy čerpal sumu 40 eur dňa 13.05.2015 taktiež výberom z bankomatu. Celkom uskutočnil 51 transakcií, a to formou výberu z bankomatu alebo platbou kartou, v celkovej sume 3 044,57 eur. Z tohto záväzkového právneho vzťahu uhradil celkom sumu 2 595,19 eur. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 29.04.2019 bola pohľadávka uplatnená v tomto konaní postúpená spoločnosťou Home Credit, a.s. na žalobcu. Pokusom o zmier zo dňa 06.09.2019 vyzval žalobca žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy z pohľadávky postúpenej mu spoločnosťou Home Credit Slovakia, a.s.

4. V danom prípade odvodzoval žalobca svoj žalobný nárok iba od zmluvy o revolvingovom úvere, ktorá bola uzavretá ako neoddeliteľná súčasť zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 04.01.2014. Predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere aj zmluva o revolvingovom úvere sú spotrebiteľskými zmluvami podľa zákona č. 129/2010 Z. z. Ide o tzv. formulárovú zmluvu na predtlačenom formulári, do ktorej boli dopísané iba niektoré údaje. Predmetom sporu nebola pohľadávka žalobcu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere na kúpu tovaru zo dňa 04.01.2014, preto sa touto súd pri dokazovaní nezaoberal. Vo vzťahu k podstatným náležitostiam zmluvy o revolvingovom úvere konštatoval, že zmluva o revolvingovom úvere neobsahovala jednoznačné uvedenie podstatnej náležitosti zmluvy o úvere, a to výšku úverového rámca, keďže táto mohla byť aj zvýšená na čiastku stanovenú dlžníkom, a to až do tzv. maximálnej čiastky oznámenej žalovanému žalobcom. Zákon č. 129/2010 Z.z. sankcionuje nedostatok písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods.1 tým, že poskytnutý spotrebiteľský úver na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere neuzavretej v písomnej forme sa podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z., považuje za bezúročný a bez poplatkov.

5. Súd ex offa skúmal, či boli splnené požiadavky stanovené pre spotrebiteľskú zmluvu podľa § 53c OZ, ktorého ustanovenie s účinnosťou od 01.06.2010 zaviedlo absolútnu neplatnosť spotrebiteľskej zmluvy z dôvodu formálnej chyby, za ktorú sa považuje skutočnosť, že predmet a cena v spotrebiteľskej zmluve, ktorá sa vyhotovuje v písomnej forme, sú uvedené menším písmom ako iná časť takejto zmluvy okrem veľkosti písma použitého pri názve zmluvy alebo pri označení jej častí. Na absolútnu neplatnosť právneho úkonu súd prihliada ex offa, teda bez toho, aby to ktorákoľvek zmluvná strana (strana sporu) namietala. Konštatoval, že text jednotlivých zmluvných podmienok revolvingového úveru bol uvedený zjavne menším písmom, ako iná časť tejto zmluvy, s výnimkou názvu zmluvy a označení jej častí. Dojednanie je uvedené v spodnej časti predtlačenej tlačiva úverovej zmluvy drobným, voľným okom ťažko čitateľným písmom a toto ustanovenie nie je žiadnym spôsobom oddelené, či inak vymedzené od predchádzajúceho textu. Na základe uvedeného považoval zmluvu o revolvingovom úvere za neplatnú v zmysle § 53c OZ v znení účinnom od 01.06.2010 do 31.05.2014. Súd mal za nepochybné, že žalovaný nemal v procese uzatvárania zmluvy pri svojich rozhodnutiach, a to pri podpise zmluvy s náhodným dojednaním o uzavretí zmluvy o revolvingovom úvere, a následne pri doručení kreditnej karty písomne k dispozícii všetky tie údaje, ktoré predpokladá zákon o spotrebiteľských úveroch. Takémuto konaniu žalobcu nemožno poskytnúť právnu ochranu a dojednanie zmluvy o úvere je potrebné v zmysle § 39 OZ vyhodnotiť ako neplatné. Spôsob, akým mala byť uzavretá sporná zmluva o revolvingovom úvere, súd považuje za nekalú obchodnú prax - klamlivé konanie a opomenutie v zmysle § 7 zákona č. 250/2007

Z. z. Na základe uvedených skutočností súd dospel k záveru, že predmetná zmluva o revolvingovom úvere je absolútne neplatná.

6. Ďalej súd uviedol, že žalovanému bola na základe neplatného právneho úkonu poskytnutá suma 3.044,57 eur s dátumom posledného čerpania podľa výpisu z úverového účtu dňa 13.05.2015 a žalovaný plnil celkom sumu 2.595,19 eur. Právo žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia sa však v zmysle § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka premlčuje za dva roky odo dňa, keď sa žalobca dozvedel, že došlo k bezdôvodnému obohateniu, a že na jeho úkor sa obohatil žalovaný, najneskôr za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k bezdôvodnému obohateniu došlo. Žalobca musel od uzatvorenia zmluvy o úvere vedieť, že zmluva o revolvingovom úvere, ktorú sa snažil inkorporovať do textu zmluvy o úvere, je neplatným právnym úkonom. Potom platí, že od okamihu, kedy žalobca žalovanému poskytol dňa 13.05.2015 (deň posledného čerpania) peňažné prostriedky na základe takejto neplatnej zmluvy o revolvingovom úvere, začala plynúť subjektívna dvojročná premlčacia lehota práva žalobcu na vydanie uvedeného bezdôvodného obohatenia od žalovaného, táto uplynula dňa 13.05.2017. Žaloba žalobcu bola podaná na súd až dňa 08.10.2019, teda po márnom uplynutí subjektívnej dvojročnej lehoty a objektívnej trojročnej premlčacej doby. Súd prihliadol na premlčanie a s poukazom na ust. § 54a OZ, keďže právo žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia od žalovaného je premlčané, žalobu ako nedôvodnú zamietol.

7. O trovách konania súd rozhodol s poukazom na ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods 1. CSP.

8. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote žalobca odvolanie, ktoré odôvodnil tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia a súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočnil jemu patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Napriek záveru o absolútnej neplatnosti zmluvy o revolvingovom úvere, súd v bode 43. odôvodnenia odmietol žalobcovi priznať nárok titulom bezdôvodného obohatenia s odkazom na ust. § 54a Občianskeho zákonníka. Toto ustanovenie sa viaže výhradne na vzťahy zo spotrebiteľských zmlúv, čo v prípade nazerania na zmluvu tak, ako keby nebola uzavretá, nie je naplnené. Považuje za absurdné, aby sa akákoľvek osoba mohla bezdôvodne obohatiť v postavení spotrebiteľa, a to bez zmluvného základu. Žalobca má za to, že v prípade posúdenia ukončenia zmluvného vzťahu od počiatku, kedy by nárok žalobcu predstavoval nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, nemôže byť plnenie posúdené v zmysle ustanovenia o spotrebiteľských vzťahoch, a preto je aplikácia ust. § 54a OZ neprípustná. Poukázal na nesprávne právne posúdenie veci, nakoľko posúdenie absolútnej neplatnosti zmluvy je v priamom rozpore s posúdením nároku o bezdôvodnom obohatení podľa ustanovení o ochrane spotrebiteľa. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil, žalobe vyhovel, resp. ho zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

10. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa ust. § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), v zmysle zásad ust. § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasledujúce CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 380 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

11. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

12. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci a vecne správne rozhodol. Žalobca v podanom odvolaní neuviedol žiadne

skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal, a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový stav a následne prijať iný právny záver.

13. V danom prípade odvolací súd po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že všetky skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil sú správne a majú oporu vo vykonanom dokazovaní. K odvolacej námietke žalobcov o nesprávnom právnom posúdení (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP) odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR sp. zn. 7Cdo/7/2010). Odvolacia námietka o nesprávnom posúdení veci naplnená nebola.

14. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku zreteľne vyplývajú dôvody, pre ktoré súd žalobu zamietol. Rozhodnutie súdu prvej inštancie nemožno preto považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekomfortné, pretože súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov vo veci neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Aj Ústavný súd SR vo svojej stabilizovanej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že samotná skutočnosť, že strana sporu sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť ku záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia všeobecného súdu a nezakladá ani oprávnenie Ústavného súdu SR nahradiť jeho právny názor svojim vlastným (I. ÚS 188/06).

15. Podľa ustanovenia § 52 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

16. Vychádzajúc z uvedeného, nielen ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách, ale aj všetky iné ustanovenia, t.j. i ustanovenia Občianskeho zákonníka o neplatnosti zmluvy, sa použijú vždy, ak je to na prospech spotrebiteľa.

17. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobcom a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

18. Súd prvej inštancie správne právne založil svoje rozhodnutie na zistení, že v predmetnej veci ide o spotrebiteľský vzťah, tiež správne posúdil, že zmluva o revolvingovom úvere je neplatná v zmysle ust. § 53c OZ, lebo spôsob, akým mala byť uzatvorená správne považoval ako nekalú obchodnú praktiku, keď žalobca ako dodávateľ dosiahol uzatvorenej zmluvy v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti a v podstate vnútil žalovanému popri zmluve o úvere, ktorou bol financovaný predmet kúpy aj uzatvorenie revolvingovej zmluvy, ktorá bola oproti ostatnej časti úverovej zmluvy napísaná viditeľne menším písmom (na hranici čitateľnosti) zjavne vyvolávajúca u priemerného spotrebiteľa dojem len nejakej upresňujúcej nepodstatnej časti úverovej zmluvy. Ak teda bolo uzatvorenie zmluvy o revolvingovom úvere dosiahnuté nekalým konaním žalobcu ako dodávateľa, správne uzavrel súd, že zmluva o revolvingovom úvere je neplatná v zmysle ust. § 39 OZ. Posúdením zmluvy ako neplatnej, žalobcovi vznikol len nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré však bolo uplatnené po uplynutí premlčacej doby, čo znamená, že žalobcovi nemohol súd priznať premlčaný nárok.

19. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie dal vo svojom rozhodnutí zrozumiteľnú a presvedčivú odpoveď na podstatné argumenty strany sporu. Skutočnosť, že v tomto rozhodnutí neboli naplnené očakávania žalobcu, a že súd prvej inštancie nerozhodol v súlade s jeho právnym názorom ešte neznamená, že došlo k porušeniu jeho základného práva na spravodlivé súdne konanie. Súd prvej

inštancie postupoval v súlade so záväznými právnymi predpismi a majú na pamäti základné právo strán konania na súdnu ochranu, túto stranám sporu poskytol v požadovanej kvalite. Odvolací súd preto v celom rozsahu poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, s ktorým sa stotožňuje v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP.

20. Záverom odvolací súd ešte dodáva, že Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamena automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany sporu na spravodlivý proces (napr. sp. zn. II.ÚS/44/03, III.ÚS/209/04, I.ÚS/117/05, III.ÚS/191/2013). Rozsah povinností odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu (viď uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo/163/2015 zo dňa 17.04.2016). Odvolací súd tak dospel k záveru, že v danom prípade súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanovisko k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré primerane vysvetlil. Z hľadiska logiky a argumentačnej súdržnosti nebolo možné odôvodneniu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie čo do veci samej vytknúť nedostatky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS/252/04) a rovnako neznamena ani to, aby strana sporu bola pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkou a právnymi názormi (viď rozhodnutie ÚS SR sp. zn. I.ÚS/50/04).

21. Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04). Odvolací súd so zreteľom na vyššie uvedené má za to, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá kritériám daných v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Z rovnakých dôvodov nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými odvolacími námietkami žalobcu, ktoré nemohli spôsobiť zmenu či už právneho posúdenia veci alebo zmenu rozhodnutia ako takú.

22. So zreteľom na všetky tieto dôvody rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, preto ho odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 1,2 CSP, stotožniac sa s dôvodmi napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vo veci samej, ako aj čo do správneho výroku o trovách konania potvrdil.

23. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Odvolanie žalobcu nebolo dôvodné, v dôsledku čoho nárok na náhradu trov konania patrí žalovanému v súlade so zásadou úspechu v sporovom konaní. Z obsahu súdneho spisu je však zrejmé, že žalovanému v priebehu odvolacieho konania žiadne preukázateľné trovy nevznikli, preto mu ich náhrada nebola priznaná (čl. 4 ods. 2 v spojení s čl. 17 CSP).

24. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).